

Starinski napis.

Priobčil *Ź. Nabrok.*

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Za kratek čas.

Cigan Cigo je bil potrjen v vojake. Pa je dosegel visoko dostojanstvo. Našili so mu pod brado po eno zvezdo — bil je »frajtar«. Ej, pa je bil ponosen cigan Cigo! To bi ga morali videti, kako moški je stopal! Svalkal si je cigareto. V tem se mu približa gospod general in puha dišečo smodko. Cigan Cigo pristopi h generalu in mu reče: »Dajte, gospod general, da si prižgem cigareto ob Vaši smodki!«

Gospod general pa je bil dober človek in reče ciganu: »Na, pa si prižgi! A v bodoče ne bodi več tako drzen, zakaj ni vsak tako dober kakor sem jaz. In kaj lahko se ti pripeti, da boš moral v luknjo, kjer boš držal »špange«!«

A »frajtar« Cigo se vzravna pokonci in reče gospodu generalu: »E, bože moj!

Naloga.

Priobčila *O. B.*

Kmetica Urša je nesla v mesto 300 hrušk. Prodajati jih je hotela po 2 za 1 h, skupiti torej 1 K 50 h. Spotoma se oglasi pri prijateljici Rezi, ki je bila tudi pripravila prav takih 300 hrušk; prodala bi jih pa ceneje, po 3 za 1 h. Ker je šla radi oprakov težko z doma, naprosi Uršo, naj proda še njene hruške.

Gredé v mesto, sklene Urša to-le: »Moje hruške so po 2, Rezine po 3 za 1 h; da se ne bom motila, bom jih prodajala po 5 za 2 h.«

Ko je na ta način za 600 hrušk izkupila 2 K 40 h, je šele zapazila, da ima 10 h premalo. Rezi mora dati za 300 hrušk po 3 za 1 h 1 K; nji ostane še 1 K 40 h, in vendar bi bila imela dobiti 1 K 50 h. Če pa obdrži zase 1 K 50 h, ostane za Rezo le 90 h.

Prijateljici sta se sicer pobotali, a Urša še danes ne ve, zakaj je dobila 10 h premalo. — Povej, zakaj?

Saj ni tako hudo! Kam pa pridemo, gospod general, če se bomo začeli mi — gospoda — med seboj prepirati in zapirati!«

Pa tudi cigan Migo je bil potrjen v vojake. Stal je pred vojašnico na straži, in gospod poročnik, ki je imel takisto službo, mu je naročil, da ga naj takoj pokliče, kadar zapazi, da se bliža vojašnici general. Poročnik odide po tem povelju v gostilnico ter čaka, da pride ponj Migo. A tega ni in ni. In gospod poročnik ga pride vprašat, ali še ni bilo gospoda generala. In Migo odgovori, da ga še ni bilo. Poročnik spet odide in se vrne čez nekaj časa z istim vprašanjem in odide z istim odgovorom. Zopet preteče nekaj časa, ko pride cigana-vojaka v tretjič vprašat gospod poročnik po gospodu generalu. Pa tudi sedaj dobi odgovor, da gospoda generala še ni. Poročnik zopet odide.

Sedaj pa pride gospod general. A siromak Migo ni poznal gospoda generala, pa ga tudi ni pozdravil, ampak stal je pri miru in ga debelo gledal. Gospod general pa pristopi bliže in mu reče z ostrim glasom: »Zakaj me ne pozdraviš, človeče? Ali ne veš, da sem general?«

Ciganu pa se pri teh besedah razjasni obraz, in ustnice se mu razširijo v glasnem smehu. »A vi ste gospod general!« reče. »Joj, to se Vam bo slaba godila! Gospod »lajkmon« so Vas že trikrat iskali, in ker Vas ni bilo, so vselej napravili strašno kisel obraz!«

Drejčku se časih kar ni hotelo iti v šolo. Pa tako je bilo tudi pred tednom dni. »Jej, mama, tako neusmiljeno me ščiplje po trebuhu«, je začel Drejče na vse zgodaj, »jej, jej, tako me ščiplje, da Bog pomagaj!« — »No, pa ostani doma«, so dejali mati. In Drejčku je bilo to po volji. Da bi mu pa mati še bolj verjeli, da je bolan, tarna vse jutro: »Tako me ščiplje, ščiplje . . .« No, pa mati so poznali Drejčka, in zdelo se jim je, da se le pretvaja. Pa so ga izplačali! Spekli so za opoldne lep kolač, da je njega duh kar ščegetal po nosu. Kako se bo šele prilegel v želodcu! In opoldne pri obedu so rekli mati: »Glej, Drejče, ker te ščiplje po trebuhu, pa danes ne boš jedel kolača, ker taka jed ni za bolnike tvoje vrste!« — In glad je ozdravil Drejčka za vedno. Kar nikdar več ga ni ščipalo!

Pregovori.

Govori resnico, uvažuj pravico!
Tudi črna kokoš leže bela jajca.
Jesen je bogata, zima rogata.
Močnejše je delo nego beseda.
Jezik lahko bolj rani nego meč.
Kogar je usekala kača, se boji martinčka.
Kakršno drvo, takšen klin, kakršen oče, takšen sin.

Kolikor je belih vran, toliko je dobrih mačeh.
Konja ne hvalimo po dlaki, nego po hitrosti.
Lepo vedenje je boljše od zlata.
Lakomniku je vedno premalo.
Kar je lepo, to je vsakemu drago.
Bogatega bolezen in siromakov prešič slovita daleč.

Ne molči, ko bi mu tri vogle naredil na jezik.
Bogatinec umrje, siromaka pa vzame Bog.
Kdor te prosi na posodo, gre po blatu
zraven tebe, če ti je pa dolžan, se te na lepem ogiblje.

Po povoženi cesti ne raste trava.
Bog že ve, komu perje lomi.
Lačen sem te kot mačka česna.
S klobasami nikjer ne zapletaj plotú!
Komarje bi koval, ko bi mu kdo delal podkove.

Kdor ima oblast, temu gre čast.
Ovca cela, volk pa sit — ne more biti.
Nesreča ne orje in ne seje, pa vedno žanje.
Ne stavi prsta med vrata!

Deli sveta in njih prebivalstvo.

V Evropi živi približno 380.000.000, v Aziji 860.000.000, v Afriki 18.000.000, v Ameriki 140.000.000 in v Avstraliji 6.000.000 ljudi.

Pajkov želodec.

Neki učenjak-naravoslovec je ujel pajka in dognal, koliko hrane rabi na dan ta živalca. Vse, kar mu je dal použiti, je dobro zmeril in stehtal. Na ta način je preračunal, da pojé pajek za zajutrek štirikrat, za obed dvakrat, za večerjo pa trinajstkrat toliko, kolikor tehta sam. Pajek je torej dober gost!

Govorite pravilno slovenščino!

Vsi moramo biti ponosni na svoj prelepi, miloglasni materni jezik! V njem smo začeli klicati svoje starše, v njem smo začeli moliti Boga, v njem smo začeli prepjevati pesmi in v njem smo začeli razodevati svoje misli, svoja čuvstva in svoje želje. »Ime slovensko tebi sveto bodi, ne srami ga, sramiti ga ne daj!« Tako pojé naš veliki pesnik Jos. Stritar. In v resnici moramo vedno in povsod govoriti Slovenci svoj jezik! Po naših šolah se tudi učimo slovenske slovnice, a v drugih slovenskih knjigah izpoznavamo lepoto in bogastvo svoje slovenske govorice. Zatorej si pa moramo prizadevati, da govorimo pravilno slovenščino. Ne smemo je kvariti s tujkami in potvoricami — lepo, gladko in pravilno naj nam teče naša domača govorica! Ta je naš ponos, naša last, naše bogastvo! S tem, da se zavedamo svoje narodnosti in da govorimo pravilno slovenščino, tudi kažemo, da smo izobraženi Slovenci!

Prebivalstvo avstrijske-ogrske države.

Po zadnjem ljudskem štetju ima prebivalcev: Dolenja Avstrija 3.086.882, Gorenja Avstrija 809.918, Salcburško 193.247, Štajersko 1.356.058, Koroško 367.344, Kranjsko 508.348, Trst z okolico 178.672, Goriško in Gradiščansko 232.338, Istra 344.173, Primorsko 755.183, Tirolsko 850.062, Predarlško 129.062, Češko 6.318.280, Moravsko 2.435.081, Šlezija 680.529, Galicija 7.295.538, Bukovina 729.921, Dalmacija 591.597 — skupaj 26.107.304. Ogrsko pa šteje z vojaštvom vred 19.203.531 prebivalcev, obe državni polovici imata torej skupaj 45.310.835 prebivalcev.

Kava.

Kavi je domovina Azija. Mnogo je pijemo tudi v Evropi, kjer je porabimo vsako leto do 30.000.000 kilogramov, na vsem svetu pa je porabijo do 360.000.000 kilogramov.

Slon je kaznoval nagajivca.

Menažerija Kludcega je sedaj v Kralj. Hradcu. Velik slon vozi vozove zverin. Te dni je peljal zopet tak voz. Otrocišolarji so mu nagajali. Slon je nekaj časa mirno vse prenašal, končno pa je zgrabil najsitnejšega nagajivca, ga dvignil z rilcem visoko v zrak, ga parkrat potresel in posadil na tla. Fantiček je na to bežal, kar so ga nesle noge, in je bil prepričan, da ni dobro nagajati slonom.

Dragocena knjiga.

Papež Leon XIII. je dobil pred kratkim knjigo, katere posamezni listi so sami bankovci po 10.000 peset. Nek časopis poroča, da je poslala to knjigo papežu neka bogata in pobožna Španka. — Peseta je španski denar ter je vredna $95\frac{1}{4}$ h našega denarja.

Boj z medvedko.

Kmet Janko Puškarič iz Zagorja je gnal nedavno svoje ovce na pašo. Hipoma je prišla iz gorovja medvedka, si vzela troje jagnjet in izginila. Puškarič je pognal nato ovce domov, vzela ostro sekuro ter šel

medvedko iskat. Našel jo je blizu Zagorja na travniku, kjer je imela v leščevju svoje ležišče. Puškarič je brez strahu naskočil žival ter jo ubil, prodal meso, katerega je bilo $1\frac{1}{2}$ stota, in kožuh ter se tako odškodoval za troje raztrganih jagnjet.

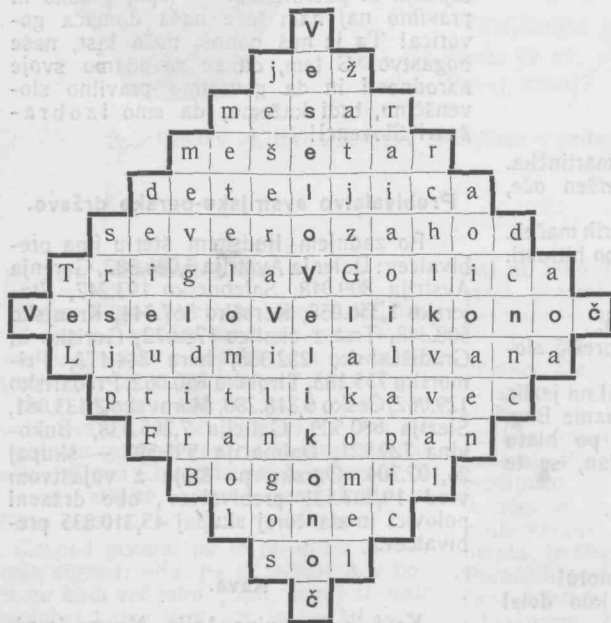
Človeško življenje.

Vseh ljudi živi na svetu $1\frac{1}{2}$ milijarde. Govoré 3000 raznih jezikov in imajo 1100 raznih ver. — Izmed 500 oseb doživi samo ena oseba osemdeseto leto, izmed 1000 oseb pa samo ena 100. leto. Vsako leto umre okolo 33 milijonov ljudi, t. j. okolo 96000 ljudi vsak dan, 3730 ljudi vsako uro, 60 ljudi vsako minuto in 1 človek vsako sekundo. Vsako leto pa je rojenih povprečno 42 milijonov ljudi. Prirastek bi torej znašal 9 milijonov oseb, a vojne, nenavadne nalezljive bolezni in nezgode zmanjšujejo tudi to število.

Kaj je šola?

Šola je kraj, kjer se blažijo srca in izobrazuje duh. Človek se tamkaj daruje vedam in krepostim, ki so mu najzvestejše in najboljše spremljevalke na nevarnem poti življenja.

Rešitev demanta v četrti številki.

Veselo Veliko noč!

Prav so ga rešili: Srečko Ferjančič, učenec na vadnici v Ljubljani; Milko in Slavko Naglič, učenca v Ljubljani; Ivanka in Anica Gantar na Catežu ob Savi; Anica Polanšek, učenka v Brežicah; Franc Tevž, Jože Strnad, Franc Mirnik, učenci V. raz. II. odd. okol. šole v Celju; Vekoslav Čander, učenec III. razreda v Zibiki; Andrej Čekada v Ljubljani; Martin Planinšek v Zibiki; Stanko Svetek, četrtošolec v Ljubljani; Minka Orožen, učenka v Trebnjem; Marica Debenjak, učenka v Materiji.

„Zvonček“ izhaja 1. dne vsakega meseca ter stoji vse leto 5 K, pol leta 2 K 50 h, četrto leta 1 K 25 h. — Izdajatelj, upravnik in odgovorni urednik je Luka Jelenc, učitelj v Ljubljani, Rimska cesta št. 7. — Rokopise je pošiljati na naslov: Engelbert Gangl, Dunaj (Wien), IX., Porzellangasse Nr. 20, II., III./31.

Last in založba »Zaveze avstr. jugoslovanskih učiteljskih društev«. — Tiska »Narodna tiskarna« v Ljubljani.